

MÉREGTELENÍTŐ

2024.04.szám

KEDVES OLVASÓ!

Mélyen megérintett az alábbi vers, egy papköltő verse. Úgy érzem, egyrészt a gyóntató, de talán mélyebben a bűneivel küzdő EMBER szólal meg benne. Húsvétot megelőzi a Nagyhét, a Sz szenvedéstörténet. Szembesülés a Szeretet Áldozatával. Senki nem tudja kikerülni a Vele való találkozást, egy film, egy vers, egy kép, egy zene kapcsán elinduló gondolat- és érzelemhullám, vagy az álmatlanul forgoló ember keserves éjszakája során.

Igen, jók ezek az álmatlan éjszakák, ha végül elvezetnek a felismerésre, amit a vers végén a költő kimond. Hogy nem vagyunk egyedül, van hová menekülni, ha már eléggé fáj, és ha már merjük meglátni. Mert akkor már tudjuk, **nem vagyunk egyedül**. Húsvét hozza meg a felismerést, jogom van immár odabújni az Ő karjaiba.

Sík Sándor: A bűneimmel egyedül

A bűneimmel egyedül vagyok.
A szó lebotlik ajakomról,
Mint elesett, fölvérzett kisgyereknek:
Kiáltana, de csak szepegni tud,
És poros arcán két sáros barázdán
Nagy tehetetlen könnyek csepereg-
nek.
Ó, hogy ismertem jót és rosszat
egykor!
Néven neveztem a bűnt és erényt,
Mint Ádám a paradicsomban
A rámosolygó teremtményeket.
De most: egy néma rengeteget
látok,
Egy ismeretlen, névtelen világot
az önmagát sem értő szó megett.
Oly kétségbeesetten egyszerű
a szó, a név, a számozott szabály!
A tett is olyan: megtapinthatod.
A mások tette olyan egyszerű!
De az én tettem? Ki értheti azt,
Mikor magam sem értem,
Amikor már az anyaméhben
Hét fátyollal fogantatott.

Ki mondja meg, mi vagyok benne
én?
Mi az apám, és mi a nagyapám,
Mi ház, föld, víz, nap, amely érlelé?
Meddig Plutarchos, meddig Mózes,
Meddig Jókai, meddig Szent Ferenc,
Meddig a kenyér és meddig a perc,
És mekkora része az Istené?
Én azt sem tudom, tettem-é? nem-é?
Én cselekedtem, vagy csak úgy
esett?
Vagy az egész csak képzelet?
Ó, vak sebészlet gyóntatónak lenni,
De gyónni! - patakot tenyérbe merni,
Kottába venni a forgószelet!
Jaj, így vagyok a bűneimmel!
Megvert, fölvérzett, maszatos gyerek
Még sírni is csak szepegve merek.

De Egyvalaki hozzám térdel,
ölébe vesz, semmit sem kérdez,
Csak megcsókolja vérző homlokom.
És én meleg mellére bújva,
Szabadító sírásba fúlva
Az egyetlen szót dadogom:
„ATYÁM!”

A csodálatos pillanat

A Fényen túli Fény,
a hangon túli Hang,
s a lángon túli Láng
körülvész – és a tiéd
a csenden túli csend,
s a léten túli lét.

Rozványi Dávid: Nagypénteki hódolat a kereszttel előtt

Láttad már, hogy hódolnak a gyermekek a kereszttel előtt, Nagypénteken?
Míg a felnőttek megérintik Jézus lábsebét, addig az ő ujjaik csak a kereszthez érnek, nem merészkednek Istent simítani.

Míg nekünk csak faragott és festett fa, idézi fel, hogy Jézus értünk szenvedett, ők képesek látni, mit mi csak hiszünk, hogy Krisztus átdöfött teste, mit a pap lehajtott fejjel tart elénk.
Mi nekünk ráció és religio, nekik valóság, s nincsen bennük kétely.

Add nekem, Uram, a gyermekek hitét,
add nekem, Uram, a gyermekek szemét,
hogy hitem és látásom egy legyen!

Gyökössy Endre: Recept

- Igehirdetésének egyik mondata hozott ide.
- Örülök, hogy eljött, foglaljon helyet, s mondja el, mi volt az a mondat.
- A félretett, az összegyűjtött harag felgyülemlik, és – azt hiszem, így hangsúlyozta – gyűlölet lesz belőle, s azt öli, aki gyűlöl, lassan, de biztosan. – Ugye Pál apostolt idézte: a nap le ne menjen a ti haragotokon!?
- Erről is szó volt, de gondolom, mást is szeretne még mondani.

– Igen. Kérdezni szeretnék. Kétszer elvált asszony vagyok. Mindkét házasságom anyám nehéz természete miatt bomlott fel, akivel együtt kellett laknunk. Nem volt más megoldás. Anyám pedig képtelen volt elvágni a lelki köldökzsinórt, szinte pórázon tartott velem, mint kisgyermek koromban. Azt pedig egyik veje sem tudta elviselni, hogy elsősorban anyám „kislánya” legyek a házasságban és ne feleség. Merem állítani: mindketten anyám elől menekültek el. Már évek óta egyedül élünk, anyám és én. Egy fedél alatt, de némán és acsarkodva, keserűen, robbanékony légkörben. Hónapokkal ezelőtt rémülten döbbsentem rá – rettenetes kimondani is –, hogy gyűlölöm az anyámat kétszer tönkretett életem miatt. De ez a gyűlölet valóban engem öl. Míg házasságban éltem, jóformán sose voltam beteg. Most kétségbeejtően rossz alvó vagyok, s szüntelenül fáj valamim. Szédülök, a vérnyomásom ugrál, szorongásaim vannak. Megromlott az egészségem, és egyre fogyok. Már orvoshoz sem megyek, mert minden leletem negatív, csak éppen én vagyok pozitív, beteg. Érzem, hogy ha nem történik valami: a magam gyűlölete öl meg. Mondja: mit tegyek?

– Mit tett eddig?

– Imádkoztam azért, hogy ne gyűlöljem az anyámat.

– Mióta imádkozik ezért?

– Amióta tudom, hogy gyűlölöm.

– Csak azért imádkozott, hogy ne gyűlölje?

– Nem, olykor, ha tudtam, azért is, hogy szeretni tudjam.

– Engedjen meg egy kérdést. Hogyan várta ennek a kérésnek a teljesítését? Tulajdonképpen mit várt?

– Hát, hogy szeretni tudjam.

– Tehát valami érzésre várt. Ne haragudjék, ha így mondom: valami jóleső, meleg bizsergésre várt a szíve körül ugye? És az elmaradt. Így van?

– Valahogy így. De már nem is imádkozom. Csalódtam az imában.

– Szeretnék valami mást is ajánlani.

– Azért jöttem.

– Érzésekre várt, de nem tett semmit. Arra várt, hogy Isten tegyen az életével valamit. Így van?

– Igen, körülbelül így.

– Pedig Isten mindent megtett értünk a Krisztusban...

– A kereszten?

– Ott, és ezért nekünk is mindent meg kell tennünk, ami tőlünk telik, hálából. Édesanyjáért kellene valamit megtennie még. Mert legtöbbször az érzésekből lesznek a cselekedetek, de olykor az elkezdett cselekedetekhez csatlakoznak az érzések. Vagy váltanak ki érzéseket.

– De mit tegyek?

- Céltudatosan, rendszeresen és naponként tegyen jót édesanyjával és eközben imádkozzék érte, ha még tud.
 - De mondtam, hogy gyűlölöm.
 - Meg akar gyógyulni?
 - Igen.
 - Akkor cselekedjék, és ne keressen kibúvót. Egyébként Jézus is mondott egyet s mást, még az ellenség szeretetéről is.
 - Mit tegyek hát?
 - Ha most orvos lennék és receptet írnék, biztos gyógyszert a gyűlölet és egyéb betegségei ellen, kiváltaná?
 - Kiváltanám.
 - Bevenné?
 - Bevennem.
 - Akkor ott van papír, meg toll, diktálnék egy receptet. Írja?
 - Írom.
 - Tessék: hétfőn reggel mosolyogva köszöntöm őt és megkérdezem, hogy aludt. Kedden: kitakarítom az ő szobáját is. Szerdán: két szelet süteményt hozok neki. – Írja csak, írja. Csütörtökön: elhívom sétálni, hazafelé pedig kérdezgetek és hagyom őt – csak őt – beszélni. Pénteken: megkérem, hogy zongorázza el azt a dalt, amit gyermekkoromban szokott.
 - Már évek óta nem zongorázik.
 - De kérnie szabad. Szombaton: megkérem, hogy segítsen jó túrós gombócot főzni, mert azt ő jobban tudja. Vasárnap: bemegyek a szobájába, amikor lefeküdt, betakargatom és megcsókolom. Pont. Ismeri ezt a zenei kifejezést? Da capo al fine? Elejétől végig. Nos, a következő héten ugyanígy vagy hasonlóan: da capo al fine s egy hét múlva felkeres és megbeszéljük a többit.
 - A csókot is kell?
 - Igen.
 - Jaj!
 - Miért, jaj?
 - Mert évek óta nem csókoltam meg.
 - Vállalja ezt a hetet így?
 - Megkísérlem.
 - Isten segítse. Várom.
- Nem jött. Hetekig nem jött. De egy hétfőn, kora reggel telefonált. Sírva:
- Mikor tegnap ismét betakartam, az én hideg és kemény anyám felült az ágyban, és magához ölelte a fejem, és éreztem, hogy könnyes a szeme és azt mondta: – De jó vagy mostanában hozzám. – Akkor, évek óta először, éreztem, hogy szeretem az anyámat.
- Aztán hozzátette: – Adja másnak is oda ezt a receptet!

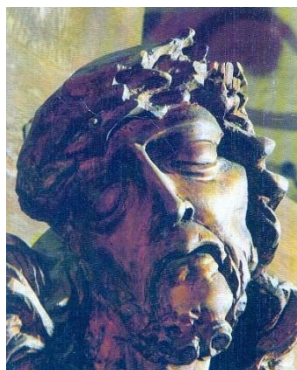
Tessék.

Túrmezei Erzsébet: A könyvek könyvének csodálata

Legyőzhetetlen!
Égi dimenziók, örök arányok
Isten diktálta, ember-írta Könyve!
Küzdünk ellened porszemek,
parányok...
taposunk vérbe, sárba, könnybe,
és nem bírunk veled.
Te élsz korok felett és föld felett.

Tavaszból ősze fordul a világ.
Lombjuk hullatják óriási fák.
Az emberiség évezredes tölgye
lassan libegve ejteget a földre
életeket és népeket.
te élsz népek felett és lét felett.

Kezembe veszek,
és álmélkodva csuda-áhítat
száll a szívemre.
Így olvasta fakó irásodat
Ágoston egyszer... így a
reformátor...
S hol egy ezüstszem századok
porából?
Eleven-új vagy, s diadalmas-
frissen
Szólsz a szívemhez, mintha
énnekem
Íratott volna mai nap az Isten.
Úgy változunk mi emberek.

Az apák mások és a fiak mások.
Ma nagyok vagyunk, holnap
porszemek,
ma törpe senkik, holnap óriások.
Azt hisszük, még a kelő napba
nézünk,
De orvul, észrevétlen este lett.
Te élsz múlás és változás felett.

Hol, aki téged legyőzött,
tér, idő, ember - akárki?...
Hát azok ezreit,
lehet-e megszámlálni, belátni,
akiken te vettél diadalt?
Legyőzött lelkemen
győztesen Te zendítetted ezt a dalt.
A Te győzelmed a békém.
A Te diadalod az életem.
Kezembe veszek hívő áhítattal,
s hatalmad hirdetem.

Te élsz korok felett és föld felett
Te élsz népek felett és lét felett.
Mindenre, amit kérdezve
kerestem,
Te győzhetetlen,
Te vagy a diadalmas felelet.

Szabados Ádám: A megváltó arcú társ: a kegyelem

(részletek)

Áprily Lajos, erdélyi református költő írta Kálvin, 1535 című versében: „S két szót kiált a bibliás magasság / hogy megkondul belé a végtelen: / Eleve-elrendeltetés az egyik, / s megváltó arcú társa: kegyelem.”

Sok keresztény azt gondolja, hogy az egyetlen mély emberi szükséglet a szeretet. Nem is tévedhetnének nagyobbat... valójában ugyanilyen erős emberi szükséglet az igazságosság is.

Az a világ nem jó, amely nem igazságos, és Isten sem lehet jó, ha nem ítél igazságosan, ha nincs ítélet, nincs ítéletvégrehajtás, nincs büntetés.

De akkor mi a kegyelem? Különbséget kell tennünk a kegyelem közjogi és teológiai jelentése között. A köztársasági elnöki kegyelem... enyhíti vagy megszünteti a bűn jogkövetkezményeit, adott esetben orvosolja a méltánytalan vagy igazságtalan ítéletet... de hozzátapad az a gondolat, hogy erre valahogy mégis méltóvá kell válni. A kegyelemre méltatlan ember a társadalom szerint nem kaphat kegyelmet. Ez természetesen ellentétben áll a kegyelem teológiai jelentésével, amely a vétkest menti fel, nem az ártatlant. Teológiai értelemben az isteni kegyelmet nem lehet kiérdemelni. ...Kegyelemre az elítélt bűnösnek van szüksége, és Isten adja. Annak adja, aki önmagát megalázva hozzá menekül. A kegyelem teológiai fogalma értelmezhetetlen a vétkekesség állapota nélkül. Ráadásul összekapcsolódik a bűnbánattal is: Isten annak engedi el a büntetését, aki bocsánatot kér a bűnéért.

Van azonban egy rossz hír is, amit nem hallgathatunk el. Istennél a bűn mércéje nem a társadalom mércéje, hanem a sajátja. A társadalom kiemeli a pedofíliát, és mellé rak még néhány főbenjáró bűnt, a többi bűn a normalitás részeként szóra sem érdemes. Isten mércéje ennél sokkal magasabb. Jakab apostol azt mondja, hogy ha Isten törvényének akár egyetlen parancsolata ellen vétünk, méltók vagyunk az ítéletre. Lehet ez akár a házasság előtti szex, a lopás, a rágalmazás, a gyűlölet, a harag, a gőg, a nyereszkedés, a hazugság is. Ha Isten egyetlen parancsolatát megszegjük, az egész törvényt megszegjük, mert a törvény maga Isten, illetve az ő igazsága. Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.

Azonban az evangélium szerint a kegyelem ott sokasodik meg, ahol a bűn megnövekedett. Ha magas a bűn mércéje, akkor a kegyelem hulláma, amely eltörli azt, a Biblia szerint még magasabb. A keresztény hit botránya a kegyelem. Isten olyan bűnösöknek ad kegyelmet, mint Ábrahám, aki a feleségét odavetette a fáraónak, hogy saját bőrét mentse, olyannak, mint Dávid, aki házasságot tört és gyilkolt, vagy mint Manassé, aki elégette a fiát Molok isten oltárán, mint Pál, aki üldözte az

egyházat, vagy mint a Kőszikla Simon Péter, aki háromszor is gyáván letagadta, hogy ismeri Jézust. A kegyelem megdöbbenően nagyvonalú, a bocsánatot botránnyosan érdemtelen emberek kapják. Ráadásul úgy, hogy a társadalmi közmegegyezés által is elítélt bűnösök Jézusban felmentve végül megelőzik a normális, jó embereket az Isten örök országában. Bizony, lesz ott jó néhány bűnbánó pedofil is! És sokan azok közül, akik ezekben a hetekben a kommentfalakon szaggatták meg Balog Zoltán és Novák Katalin ruháját, nem lesznek ott.

Itt érkezünk el az evangélium szívéhez. Az Isten irgalmasságának a Szentírás szerint súlyos ára van. Ha szabad ilyet mondani, Isten részben legalábbis osztja a társadalom mégoly csorba és egyoldalú igazságérzetét. A Jóisten is fontosnak tartja, hogy a bűnnek legyen büntetése. A kegyelem teológiai értelmezése nem közömbös az igazsággal szemben, hanem a kereszttel diadalmaskodik az ítélet felett. A kegyelem megváltó kegyelem. A kegyelem alapja Isten Fiának megváltó kereszthalála. Simon Péter szerint Krisztus a bűneinket vitte fel a fára, hogy helyettünk bűnhődjön, és mi az ő sebei által gyógyuljunk meg. Azért kaphatunk kegyelmet, mert Isten igazsága elégtételt nyert. A kegyelem nem igazságtalan, de győz az igazságszolgáltatás felett, mert a Szentháromság Isten a büntetést végrehajtotta – önmagán.

Az elnöki kegyelem intézménye törekeny, tökéletlen és egyre homályosodó képe ennek az isteni kegyelemnek. Ma már láthatóan nem alkalmas arra, hogy kifejezze a kegyelem teológiai igazságát, mégis, ha halványan is, de emlékeztet rá. Emlékeztet arra, hogy nemcsak a könyörtelen igazság létezik, hanem Isten irgalma is. A társadalom igazságérzete annál elégedetlenebb a kegyelem intézményével, minél inkább elszakad a kegyelem fogalma a megváltástól. A távolság ma már nagyon nagy, szinte áthatolhatatlan, mert a posztkeresztény világ elfelejtette az evangéliumot. De mi, keresztények, nézzünk fel Krisztus keresztségére, ahol a kegyelem megváltó arca tisztán ragyog! Nézzünk fel a Megváltóra, utána pedig próbáljuk elmagyarázni a körülöttünk élőknek is, amit láttunk és átéltünk! Ritka pillanat, hogy a közbeszéd szívében a kegyelem fogalma áll.

(teljes cikk divinity.szabadosadam.hu 2024.02.24)

Szent-Gály Kata: Megtérés

Én ismerem a bűnt, Uram,
én messziről jöttem.
Jogom van hozzá, hogy nagyon
szeress,
Hogy homlokomra két vonást
tehess,

Mert kiváltottál önmagaddal engem.
Kereszted, mint a rám süttött
pecsét:
tied vagyok és nem a földé.
Hazataláltam, és szeretnék
a te házában lakni mindörökké.

Isten emlékezete

Egy asszony azt állította, hogy látomásaiban rendszeresen megjelenik neki Isten. Elment tehát püspökéhez megbeszélni a dolgot, aki, mint jó előjáró a következőket mondta.

– Kedvesem, lehetséges, hogy mindaz, amiben Ön hisz, csupán illúzió. Meg kell értenie, hogy püspöki hivatalomnál fogva nekem kell megítélnem, hogy az Ön látomásai valódiak-e, avagy hamisak.

– Természetesen, Excellenciás Uram!

– Ez részemről felelősség és kötelesség.

– Értem, Excellenciás Uram!

– Nos, kedvesem, akkor azt kell tennie, amit kérek.

– Megteszek mindent, Excellenciás Uram!

– Legközelebb, amikor Isten – ahogy azt Ön állítja – megjelenik, próbára kell tennie, hogy megtudja, valóban Ő az.

– Rendben, Excellenciás Uram. De mi a próba?

– Mondja ezt Istennek: „Tárd fel előttem a püspök úr személyes bűneit.” Ha valóban Isten az, aki megjelenik Önnek, fel fogja tárni bűneimet.

Azután jöjjön vissza hozzám és mondja el nekem, mit válaszolt. Nekem, és senki másnak. Megértette?

– Így fogok tenni, Excellenciás Uram.

Egy hónap után az asszony bebocsátást kért a püspökhöz, aki megkérdezte:

– Isten újra megjelent Önnek?

– Azt hiszem, igen, Excellenciás Uram.

– Megkérdezte-e tőle, amit parancsoltam?

– Természetesen, Excellenciás Uram.

– Nos, mit válaszolt Isten?

– Isten azt mondta: „Mondd meg a püspöködnek, hogy a bűneit elfelejtettem.”

OOO

Nem létezik egyetlen könyv sem, ahová bűneink fel lennének jegyezve. Isten nem vezet lajstromot vagy katalógust bűneinkről. Feltétlen szeretetével körülölel és a jelen pillanatban lát bennünket.

OOO

Ha mindent Isten kezébe teszel, végül mindenben megláthatod Isten kezét.

OOO

Reményik Sándor: Kegyelem

Először sírsz.
Azután átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék-erőd.
Akarsz, egetostromló akarattal -
S a lehetetlenség konok falán
Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.
S ha újra eszmélsz, mindent újra kezdesz.
Utoljára is tompa kábulattal,
Szótalanul, gondolattalanul
Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!
S akkor - magától - megnyílik az ég,
Mely nem tárult ki átokra, imára,
Erő, akarat, kétségbeesés,
Bűnbánat - hasztalanul ostromolták.
Akkor megnyílik magától az ég,
S egy pici csillag sétál szembe véled,
S olyan közel jön, szépen mosolyogva,
Hogy azt hiszed: a tenyeredbe hull.

Akkor - magától - szűnik a vihar,
Akkor - magától - minden elcsitul,
Akkor - magától - éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától - friss gyümölcs terem.

Ez a *magától*: ez a Kegyelem.

Szent-Gály Kata: A kegyelem

Te soha többé nem lehetsz nyugodt,
S nem lesz tiéd a nyárspolgári béke,
Mert beléd hullott az Isten vetése,
És azt kitépni nem lehet,
Vagy nem mered,
Mert érzed, hogy éned jobbik része.

**Azt megteheted, hogy soha nem kapárod,
Hogy letaposod a kihajtó ágat,**

Hogy nem öntözöd,
Hogy szinte gyűlölöd,
– de Harmat is van,
és néha akaratlan meglep.

És valahogy elindul benned
Egy gondolat, egy szó, egy meglátás
Egy semmi –
S amit már kezdtél elfeledni,
Vagy letagadni: duzzad, újra él.

A gyökér, a mag,
Beléd szövődik, és szállá fakad,
És vakmerő kalandra bátorít:
Kilépni önmagadból,
Az átlagosból,
komolyan venni azt, amit hiszel.

Tulajdonképpen miért nem kezded el?

Jószay Magdolna: Hányszor adódhat?

Miféle kegyelem vagy folyamat,
melynek akár másodpercek alatt
– ha akarod, ha nem – már rabja vagy?
Váratlan és kiszámíthatatlan,
mikor jöhet el a pillanat...
Már tudod, anélkül hogy megszólalna,
érezed, anélkül hogy érintett volna...
szeme tükrében látod tiszta-magad,
s ő a te szemedben pont így látja magát:
fontosnak és értékesnek...
Egyszerre megszűnik a világ,
átértékelődnek a napi gondok,
az ember minden ok nélkül is boldog,
legyőz észérveket, s a semmiségek
is óriási dolgok,
vagy épp ellenkezőleg...
Megrendítő és számonkérhetetlen,
hatalmas, mély és kifejthetetlen,
elmondhatatlan és elemezhetetlen,
indokolhatatlan és valóságos;...
nagyszerűsége él minden sejtédben...
*Ilyen bizonyosság hányszor adódhat
vajon az életben?*

„Feltámadás” a 61-esen

Már megszoktam, hogy a ruhám sokakban indulatokat kelt... valószínű pozitívokat is, de akik ennek hangot adnak, azok zömmel a keserűség és a gúny megnyilvánulásai.

Így volt ez alkalommal is, nagyszombat délutánján. Egy kedves látogatásból indultam haza, s lélekben készülődtem már az esti feltámadási szertartás hangulatára.

Mikor felszálltam, ő a hátam mögött ült, egyedül – nem vettem észre. Neki-támaszkodtam a jegylyukasztónak és úgy zötykölődtem gondolataimba merülten. Majd meghallottam a hangját: egy mondat közepén volt, tehát már egy elkezdett monológjának foszlányai jutottak hozzám. Nem értettem még a szavait, de éreztem a vádló hangnemet. Nem volt újdonság... majd csak abbahagyja – gondoltam. Ám egyre hangosabban rákezdett, biztosra véve, hogy meghallom szitkait. S a végén már az egész villamoson hallható volt fájdalmas kifakadása:

– ...mert a papok, meg az apácák beburkolóznak ruhájukba, hogy meg ne lássák a fájdalmat, meg ne hallják azok kiáltását, akik szenvednek, hogy ne kelljen rajtuk segíteniük. Mert nem segítenek. Fogalmuk sincs a fájdalomról, a hidegről, mikor az erdőben kell éjszakázni. Fogalmuk sincs a szenvedésről...”

Nem mertem megfordulni. Fájtak a szavai... egyszerre fájt az igazság és az igazságtalan vád. Furcsa érzés volt. Szégyelltem magam... Miért is?

Egyre kínosabbá vált a helyzet, és menekültem volna. Már terveztem, hogy inkább leszállok, a végállomás még messze volt...

S ekkor érdekes ötletem támadt: Miért vagy ilyen gyáva? Miért nem mész oda? Talán mégis igaza van? Nem akarsz meglátni a fájdalmát? Na és ha pofon vág? És akkor mi van? Legalább részesülök benne valamennyire. Ha folytatja, legalább a szemedbe folytathatja. Legalább meghallgathatod az Egyház nevében, a papok nevében, az apácák nevében! Nézz már rá!!! Ki ez az ember?

S akkor megfordultam, ránéztem és rámosolyogtam.

Szemmel láthatóan megdöbbsent. Elhallgatott. Ez a kis szünete annyira felbátorított, hogy leültem vele szembe, s mosolyogtam rá, mint egy jó barátira. Szerintem nem értette a helyzetet, nem erre számított. Egy nyugodtabb hangnemben belekezdett újra:

– Jegyre gyűjtök, hogy kimehessek Ausztriába. Munka nélkül vagyok, itt nem kapok munkát. Nemrég szabadultam a börtönből.

Értettem az utalást, de nem rendelkezünk saját pénzzel, nem tudtam neki adni. Ám kezemben volt a vendégségből hozott kedves ajándékcsomag, tele finomságokkal. Hát, most ennyim van, és az imám, csak ennyit tudok neki adni. Legfeljebb hozzám vágja. Megpróbálom. Elfogadta, és megenyhült a

szíve. Nagydarab, keménykötésű férfi volt, baseball sapkában, melynek sültője szinte egész arcát eltakarta, de ekkor felnézett, és láttam könnybe lábadt két szemét. Sírt, és ekkor történt életem legszebb húsvéti hitvallása. Egyre hangosabban beszélt, de már nem a szitok jött ki száján, hanem az egész villamos előtt megvallotta azt, ami éltette, és ami reményt adott:

– Én hiszek az Atyában, és tudom, hogy ő megbocsát. Mert ő olyan Atya, ki még a Fiát is odaadta, csak azért, hogy megtudja mindenki, hogy mennyire szeret, Ő irgalmas Atya! Ő teremtett engem is! És tudom, hogy Ő megbocsát nekem! Hiszen ezt ünnepeljük ma! Ez a húsvéti üzenet, hogy van feltámadás a bűnből! Én hiszek Jézusban! Mert nagy az ő szeretete! Mert Ő itt lakik bennem! Én viszem magammal mindenhová!

S mellét verve, könnyeit törölgetve ült ott előttem, s én úgy éreztem, ez volt életem legszebb húsvéti vigíliája. Lehet, hogy nem liturgikus a hely, a stílus, a szöveg – de ennek az embernek a szívében valóban a Feltámadás reménye élt!

Csak annyit tudtam mondani neki, szintén könnyes szemekkel, hogy: Ámen!
S Ő, a 150 kg-os, börtönből szabadult férfi, aki szitokkal és gyűlölettel fogadott a felszálláskor ruhám miatt, a végállomásnál bennem Krisztusnak csókolva kezét búcsúzott.

(ismeretlen szerző)

KRISZTUS VALÓBAN FELTÁMADT!

Szent-Gály Kata: Kérdés

A lelkek megérik, ki neked az Isten:
Futó ismerősöd, jóbarát, vagy Minden.
Megérik hangodból, hogyha beszélsz róla,
Hiszed-e, mit mondasz, vagy csak szokás volna...?

Szent-Gály Kata: Szeretnék

Csak egy parányi méccsé lenni,
mely bevilágít egy szobát-
csak egy szál deszka-híd lenni,
mely szakadékot ível át-
csak egy kanálka mézzé lenni,
legyen az élet édesebb-
csak egy segítő kézzé lenni,

mely teszi, amit tehet.

Tóth Lászlóné Rita: Gyermekség

(részletek)

Minden felnőttben ott szunnyad a gyermek, de van, aki olyan mélyre ásta magában, hogy azt gondolja, talán már meg is halt. Eltemeti, elsiratja és úgy él, ahogy az egy felnőttől elvárható. Viselkedik, alkalmazkodik, dolgozik, éli a szürke hétköznapjait. Más a felnőttkort nagyon is szereti, utazás, színház, hangverseny, szerelem. Sokféleképpen éljük meg a felnőtté válást, ahogy a gyermekiségünket is.

Saját magamat felelősségteljes felnőttnek tartom, de e mellett ott van bennem a gyermek is, aki nincs mélyen elásva, csak visszafogom, mert ugye viselkedni illik. Amint viszont gyerekek között vagyok, máris közéjük tartozom. Mivel fiatalon lettem nagymama, ha rám maradt valamelyik unokám, és ahogy sorra születtek, egyre több, alig vártam, hogy a felnőttek – mármint a gyerekeim – elmenjenek, onnantól kezdve jött a buli. Mindig megbeszéltük, hová megyünk, mit csinálunk. Ha zsírkrétát vettünk és a ház háta mögötti aszfalra iskolást rajzoltunk, én magam is részese voltam a játéknak. Első, második, harmadik osztályba egy lábbal, negyedik-ötödikbe páros lábbal, hatodikba eggyel, majd hetedik-nyolcadikba ismét páros lábbal lehetett ugrani, majd vissza...

Amikor a kisiú unokám húga újszülött, vagy néhány hónapos volt és munka után elmentem megnézni, rögtön megkérdeztem, hogy egy kicsit elvihetem-e Viktorkát. Ő azonnal odaszaladt a szüleikhez mondván, hogy busszal, villamossal, Rita mamával. Legszívesebben vissza se vittem volna, olyan jól éreztük magunkat együtt... Fogaskerekűvel felmentünk a Széchenyi hegyre, majd le kisvasúttal Hűvösvölgy be. Máskor a Margitszigetre utaztunk – az idővel mindenki kedvence lett – de vele az is jó játék volt, hogy lementünk a Duna-partra és kavicsokat dobáltunk a vízbe, néztük az elhaladó hajókat és integettünk az idegen embereknek, megcsodáltuk a szökőkutat, megnéztük a kis tavat, a sütkérező teknőcöket.

Mindig vittem egy kis enni- innivalót is. Leültünk egy padra, beszélgettünk, jókat nevettünk, miközben az elemózsiánk is elfogyott. Egyik alkalommal egy hölgy megszólított engem, mondván, hogy bocsánat asszonyom, hogy figyeltem Önöket, de olyan jó volt látni azt az őszinte szeretetet és ragaszkodást a kisfia arcán, ahogy néz Önre és milyen figyelmesen hallgatja, amit mond. Látszik rajta, hogy nagyon szereti az édesanyját. Így igaz – válaszoltam, valóban nagyon szeretjük egymást és minden perc öröm, amit egymással tölthetünk, csak nem az édesanyja, hanem a nagymamája vagyok.

Mikor már többen voltunk, játszottunk iskolást, mindegyik volt tanító és diák is. Ugyanazt csináltam, amit ők. Az utcákon pedig többnyire énekelve mentünk.

Ebéd után fagyiztunk. A mesét is együtt néztük, majd én magam is olvastam nekik valamelyik mesekönyvből. Persze, ahogy nőttek, úgy lett egyre változatosabb a program is. Már nem csak a Városmajori, vagy Margitszigeti játszótéren építettük a homokvárat, hanem jártunk strandra, uszodába, vidámparkba, cirkuszba, planetáriumba is. Libegőztünk, kirándultunk, majd vissza a kiindulási helyre... **A fegyellemmel nem volt gond, tudták, hogy mikor játszunk és mikor fontos, hogy figyeljenek rám,** fogadjanak szót, mert hogy mindenhová gyalog, illetve tömegközlekedéssel mentünk. Esős idő esetén bunkiztunk, vagyis leterítettük lepedővel/pléddel az asztalt és alá bújtunk. Természetesen szerettem kint lenni velük a szabadban és mivel többnyire nyaralni jöttek, labdázunk, ugróköteleztünk, versenyt futottunk. Felmásztunk a kis hétvégi ház padlására, amit berendeztünk gyerekszobának. Még titkos postaláda is volt a padlásajtó elé szerelve...

Ezek az évek is elrepültek, az unokák megházasodtak és azt gondoltam, oda a gyermekségem. Az ötödik unokám esküvőjén, amikor a „Megy a vonat Kanizsára” című dal szólt, amikor is mindenkit felállítanak és az előtte levő vállát fogva halad a »vonat« azt mondtam, hogy fájnak a lábaim – merthogy fájtak is – aztán úgy döntöttem, hogy ha fáj, ha nem fáj, én bizony beállok a sorba és természetesen teli torokból énekeltem. A jókedvtől, a mozgástól, a nevetéstől minden fájdalmam elmúlt.

Sokat ülök, mert egy ideje nincs munkám. Ha kérdezik az unokák: hogy vagy mama?- az a válaszom, hogy jól, csak egy kicsit dagadnak, meg fájnak a lábaim.

Tegnap elvitt az egyik unokám hozzájuk, ahová megérkezett a testvére is a kislányával és a férjével. Mondtam, hogy én szeretném tologatni. Aztán előjött belőlem a huncut gyermek és közöltem az unokámmal, hogy ellopom a Lili bárónőt és ezzel futásnak indultam. Az utca csendes és kihalt volt, és mivel aszfaltozott, gyorsan haladt rajta a babakocsi. Ildi unokám nem győzött utánam futni és lihegve kérdezte, hogy mama nem fáj a lábad? Nem. – válaszoltam. Egy kis mozgás nekem se árt, mostanáig ültünk. Háromnegyed órát sétáltam vele és közben énekeltem, hogy csendesen hull az őszi eső, amin azért nevtünk jókat, mert az eső még csak rendben volt, csak éppen nem őszi, hanem tavaszi szitált...

Egyébként nem csak én vagyok ilyen „bolondos”. Volt egy kolléganőm, akit soha nem láttam nemhogy nevetni, de még csak mosolyogni sem. Aztán nagymama lett. Rá se lehetett ismerni. Az, hogy fiatalosabb lett, egy dolog, de örömtelivé vált. Nem győzött lelkendezni, hogy mit tud már a kicsi. Aztán ő vitte oviba, később iskolába is. A ballagásán kezében a nagy virágcsokorral, amit az unokájának hozott, húsz évet letagadhatott volna.

Azt szoktam mondani, hogy a gyermek örömbomba, berobban az életünkbe és megváltoztat mindent.

Gyerekek lenni jó, ne ássuk el a bennünk levő gyermeket, csak egy kicsit tegyük félre, amíg karót nyelt emberek között vagyunk. Merjünk egyedül is énekelni, akár főzés, teregetés közben is. Labdázhatunk és

ugrókötelezhetünk is, ha még képesek vagyunk rá, ha nem, akkor nem, ezen már ne múljon.

OOO

A fenti írást az interneten találtam, rögtön szimpatikus lett ismeretlenül is az írója.

Nekem nincs gyerelem, sem unokám. A testvéreimtől mindig „kölcönözhettem”, ahányszor akartam. Így adódott, hogy most már java-korabeli szülők, meg nagyszülők, akiket annak idején nyaraltattunk, szeretgettünk, épp a fenti módokon. És az én lábaim is kevésbé fájnak, ha velük találkozhatok.

A 7 éves Lottika 2 hétig lázas beteg volt. Amikor anyukájával beszélünk telefonon, mindig elkéri, hogy Ő is beszélni akar velem. És akkor elmondja: „alig várom, hogy Hozzád mehessek.”

Így hát, remélem, nem lesz unalmas az idei nyár sem. Visszanézve a tavalyi naptáramat, több bejegyzést is találtam: 4 gyerekre vigyáztam.

Remélem, megtehetem ezt az idén is!!!

Aranyosi Ervin: Visszhangozó nevetés

Kipróbáltam a visszhangot,
Tiszta szívből kacagtam,
megkértem, hogy válaszoljon,
ne nevessek magamban.
Válaszolt-szólt többszörösen,
– mintha százszor nevetnék,
s tudom, hogy a nevetéstől
még boldogabb lehetnék!

Játsszál velem visszhangosat,
ne vess te is vissza rám!
Tudtad, hogy az egészséged
óvod ezzel, kiskomám?
Visszhangozzon nevetésünk,
kacagjon a nagyvilág,
ezzel tudok vidám kedvvel,
jóérzéssel hatni rád!

Fésűs Éva: A büszke tölgyfa

Volt egyszer a Köröskörül erdőben egy sudár, fiatal tölgyfa. Kék ég felé nyújtózkodott, lombjain át arany napfényt szitálgatott, és erős gyökerével a föld minden erejét magába szívta. Ő volt a legszebb az erdőn. A madarak vágyakozva nézték erős ágai hajlását, védelmező lombját. Szerettek volna rá fészket rakni, de a tölgyfa dölyfösen rázta magát.

– Hess innen, hangos népség! Nem leszek fészektartó! Szép koronám nem ilyenre termett. Hess, hess! Még a pihenő madárkát sem tűrte meg az ága hegyén, és ha olykor egy-egy tudatlan kis jövevény mégis próbálkozott rajta a fészekrakással, a büszke tölgy lerázta magáról a félig elkészült madárfészket. Őszidőben a mókusok vidáman felkapaszkodtak a derekára, és szépen kérték:

– Olyan éhesek vagyunk! Adj egy kis makkot! A tölgyfa akkorát reccsent mérgében, hogy a mókuskák ijedtükben majdnem lepotyogtak róla. Csak a hízelgő szél tudott befurakodni a lombjai közé. Annak a duruzsolását hallgatta reggeltől estig. Lassan mindenki elkerülte. Már az őz sem mert a

kérgéhez törleszkedni. Igazán mondom, egyszer a saját szememmel láttam mellette kibújni egy gombát a földből, de amint észrevette, hogy hol van, gyorsan kalapot emelt, és elgyalogolt máshová. Képzeljétek!... már az árnyéka sem kellett senkinek! Egy darabig így is megvolt a tölgyfa. Hanem idővel az évgyűrűk vastagítani kezdték a derekát, és – tetszett vagy nem tetszett! – belebújt a kukac. Hosszú éjszakákon át kegyetlenül rágta. A tölgyfa hasogató fájdalmakra ébredt.

Tavasza volt akkoriban. Minden fa boldogan érezte magában az új nedvek keringését, csak a tölgyfa állt rosszkedvűen, magányosan, szárazon. A féreg egyre jobban gyötörte.

– Ó, jaj nekem – sóhajtotta -, elpusztulok!

Keserves nyögését meghallotta a közelben tanyázó mókusasszonyka. Tüstént abbahagyta fiacskái mosdatását.

– Miért nem szóltál, hogy beteg vagy? – kérdezte sajnálkozva. – Mindjárt idehívom Harkály doktort!

– Nem kell! Nem kell! – hadonászott a fa. – Biztosan bosszút állna rajtam, és összevagdalna a csőrével, amiért nem engedtem be az odúmba.

– Ugyan, mit képzelsz? – csóválta a fejét a mókus, és azért is elfutott a harkályért.

Harkály doktor tüstént ott termett. Még pici, piros sapkáját sem vette le a fejéről. Nem sokat törődött a tölgyfa nyögésével. Végigkúszott rajta, körbekopogtatta, azután egy helyen megállt, és erős csőrét mélyen a kérgébe ütötte.

– Megvagy, mihaszna féрге! Úgyesen kiemelte, és – volt nincs! – már el is tüntette éhes kis begyében. A tölgyfa felsóhajtott: – Jobban vagyok!

Körös-körül őzek, mókusok leskelődtek, madarak figyelték, hogy mi lesz. Mindenki örült, amikor a doktor bekapta a kukacot. A tölgyfa pedig csodálkozva kérdezte:

– Miért segítettél rajtam? Hiszen énrám mindenki haragszik!

Erre a körülállók kacagni kezdtek, és a harangvirágok összekoccantották fejcskájukat.

– Ó, te tölgyfa!... Senki sem haragszik rád, hanem te haragudtál az egész világra!

Harkály doktor hozzátette:

– Beteg voltál, de most már meggyógyulsz. Orvosságot is rendeltem: sok vidámságra, madárdalra van szükséged.

– Meglesz! Meglesz! – kiáltották az állatok, és mindjárt körültáncolták. A tölgyfa nagyon sokáig nem tudott szólni, csak állt közöttük, szégyenkezve. Aztán egyszer csak gondolt egyet, és kitérte ág-karjait a madarak felé:

– Gyertek ide, hozzám!

Azok nyomban odasereglettek, és örömben olyan vidáman kezdtek csivitelni, füttyögetni, énekelni, mintha mi sem történt volna.

Juhász Gyula: Tavaszvárás

**A déli szélben lehunyom szemem
És gyöngyvirágok szagát érzem.
Az esti égen violás a szín
És kikeletben járnak álmaim.**

**A hó alól már dobban boldogan
A föld nagy szíve s csöndesen fogan
A csíra, melyből új élet terem
S bimbók bomolnak majd szűz réteken.**

**Az örök nap még bágyadtan ragyog,
De tavaszosok már a csillagok
S az éjszakában zizzenő neszek,
Egy új világ susogja már: lesznek!**

**A földre fekszem, hallgatom szívét,
Az égre nézek, kémlelem színét,
Ég, föld között angyali üzenet
Hirdeti a jövődő életet.**

**Mert boldog ige ez és szent igaz
És örök törvény és áldott vigasz,
Hogy győz az élet, duzzad és dagad
S elönti mind az ócska gátakat!**

Dsida Jenő: Vers egy ághoz

**Tavasz borít virágba? Rág a fagy?
Fakóra perzsel július heve,
vagy benned zsong az ősz gyümölcsleve?
Te élsz s az élő fának ága vagy.**

**Madár ha száll rád, - bármi a neve
és földre hajtó súlya bármi nagy, -
meg nem zavar, nyugodtan várni hagy:
ugyis elröppen, tudod eleve.**

**Te légy derűs példám, ha vakmerő
varjú telepszik rám és egyre fent ül,
míg szörnyű súlya földre teperő:**

**tudjam, hogy mégis elszáll s terhe mentül
alább nyomott, annál több az erő,**

mellyel alázott ágam visszalendül.

Berényi Mihály, akinek verseit évek óta csaknem minden számunkban olvashatták, a napokban ünnepelhetné 90. születése napját.

Ezúton kívánunk minden kedves Olvasónk nevében még sok termékeny esztendőt, jó testi és lelki egészséget!

Köszönjük verseit, melyeket megosztott velünk, és várjuk az újak születését, amikor a Múzsza írásra ösztönzi! (Szerk.)

90.

Kosztolányi Dezső: Virágok beszéde

RÓZSA: - Hódolj, mint királynénak szokás. Aztán majd megengedem, hogy ajkaiddal illesd ruhám szegélyét.

SZEKFÜ: - Nem tudom, ki hozta először vonatkozásba családunkat a politikával. Ha tarka ruhában járunk, töröknek neveznek, ha vörösben, szocialistának, ha fehérben, antiszemitának. Kérlek, tiltakozz ez ellen a nevemben. Nekem nincs semmi hitem, semmi meggyőződés. Megvetem az alacsonyrendű szellemek e silány szórakozását. Élek és semmi több. Még gomblyukakban, politikai gyűléseken is az életet imádom, mely pártatlan, mint a természet.

MUSKÁTLI: - Piros bokorugró szoknyámban virítok falusi ablakokban, mint régi, híres népszínművek elfelejtett primadonnái.

TÁRNICS: - Lila selyem zsebkendőmet lengeti a szél. Milyen bohémas. Itt a virágok gavallérja. Itt a gavallérok virágja.

KAMILLA: - Csecsemők első itala, haldoklók ajkán az utolsó iz. Orvosi székfű *Matricaria Chamomilla*. Ne csodálkozz, hogy latinul is tudok. Egyetemet végeztem. Gyógyszerészkiasszony vagyok.

HAJNALKA: - Amikor hajnali zenét adtál, vidéken, a kedvesedhez én mutattam neked az utat. Emlékszel még rám?

FUKSZIA: - Veled nem tudok beszélni. Talán hozz kínai tolmácsot.

TUBARÓZSA: - Láz emészt, elájulok, fáj a fejem, megőrülök. A szájad, a szájad.

KATÁNG: - Kék, hideg lámpám utolsóul lobog a didergő, októberi mezőkön. A természet ravatalán én világítok.

NEFELEJCS: - Ne felejts, ne felejts! Egész életemben ezt kiabáltam, úgyhogy már belérekedtem. Azt hiszed, ért valamit? Azért mégis elfelejtett...

ORGONA: - Ha átzúg rajtam az áprilisi vihar és tépázza haragoszöld leveleimet, lila fürtjeimet, orgonálok. Egy tavaszi misét játszom, melynek hangjai haragoszöldek és lilák.

TULIPÁN: - Előkelő, gazdag családom évekig kezeltetett külföldi ideggyógyintézetekben. Nem tudok érezni, makacsul hallgatok, az a rögeszmém, hogy én vagyok a világ közepe. Nincs szívem. Nincs szavam. Nincs szagom. Estélyi ruhámban hidegen kevélykedem. Szép vagyok és boldogtalan.

BÜDÖSKE: - Nem én voltam.

LILIOM: - Zsiros, buja illatom senkit se tévesszen meg. Már régen legyőztem önmagam. Millió vágyamból tulvilági ábránd lett. Oltárookra vágyakozom, hogy májusi délutánokon ott hervadjak el, mint fiatal apáca.

PIPACS: - A burzsoa gabonaszárak között moszkvai titkos küldöttként bujkálok s vörösen, örülten ordítom a forradalmat.

NADRAGULYA: - Ifiur, ifiur, tessék mán idegyönni, lelkem, galambom. Nézze, mit nem mondanak rólam a népek. Hogy boldogult uramat, Isten nyugosztalja elemésztettem, meghogy csak afféle méregkeverő dajna volnék. Ide zargattak a dögös árok mellé, szégyenszemre. Üljön le kicsit. Nagyon tűz a nap. Hadd borítsam aranyos orcájára virágos kötényemet. Ha szomjas, kóstolja meg ezt a jóféle bogyt. Mért szabódik? Krisztus úgyse, nem mérges.

IBOLYA: - Közismert szerénységem tiltja, hogy nyilatkozzam. Ki az a pimasz, aki nálam is szerényebb mer lenni?

HÓVIRÁG: - Velem nagyon siettek. Fehér gyolcsból férceltek, lazán, vázlatosan. Csak épp összeaggattak, varrótűvel, hogy mihamarabb kidobjanak a piacra, mint mintát. De első lettem. Ez is valami.

PITYPANG: - Egy régi tízkoronás arany vagyok, melyet valamilyen kártyás pottyantott a mező zöldasztalára s ott felejtett.

ÁRVÁCSKA: - Még mindig abban a poros, sötétkék bársonyruhácskában járok, melyet szegény édesanyám adott rám. Apám azóta megnősült, elvette a pompás nőt, vele mulat az üvegházban, elkényeztetett csemetéi

körében. Engem elfelejtettek, kidobtak. De a jégkéreg alól is kiütöm fejemet. Ne féltsetek engem. Megélek én a jég hátán is.

NAPRAFORGÓ: - Szó sincs róla, jellemem nem valami erős. Folyton hajladozom, nyújtogatom nyakam, úgyhogy a bőre már egészen megráncosodott. Azzal vádoltok, hogy köpönyegforgató vagyok? Igazatok van. De ti, akik a földre sütitek fejeteket, és a sötétséget imádjátok, tudjátok meg, hogy én a napot bámulom, ezt a mindig mozgó, izzó bálványt, mely úgy változik, mint az élet és úgy fénylik, mint az igazság.

PAPSAJT: - Nekem, sajnós, mindig papsajt. Szeretnék már egy kis változatoságot.

ERIKA: - No, azért nem vetek meg egy kis erotikát sem.

JUDÁSPÉNZ: - Köralakú leveleim olyanok, mintha valami ügyetlen kéz vágta volna ki áttetsző ezüstpapírból, aztán körülszegte volna pezsgőszín cérnával. Ugy rémlik, hogy nem is élek. Ezzel szemben a többi virág mind elvirít, míg én cserjémről levágva hónapokig díszelgek a szobákban öntözetlenül, anélkül, hogy elhervadnék. Az árulásnak hervadhatatlan érdemei vannak. Örökkévaló vagyok, mint a gonoszság.

NÁRCISZ: - »Kertem nárciszokkal végigültetéd...« Mindig ezt a verset mondogatom magamban. Mindig *Csokonai Vitéz Mihályra* gondolok.

ORCHIDEA: - Természetellenesnek látszom, de azért a természet termett. Ajkam olyan színű, mint a nyershús, duzzadt, mint a gyulladós torok s nyálkás és mézes. Néha azt hiszed, hogy nem is vagyok virág, hanem egy kis véres sárkány. A gyarmati napfény bujasága árad belőlem, melyet nem tudok soha elfelejteni. Fázékonyan üvegházakba vonulok a plebejus virágok elöl. *Wilde* Oszkár szeretett engem. Én is őt.

GYÖNGYVIRÁG:- Első áldozásom után fehér ruhában ballagok haza májusi délelőttön, kezemben elefántcsont-kötésű imakönyvemmel.

VIOLA: - Négyen vagyunk nővérek, én, a fehér, aztán a kék, aztán a rózsaszín, aztán a sárga. Ruhánkat egy varrónő varrta. Édesanyánk gondos nevelésben részesített bennünket. Háziasak vagyunk, kedvesek, szelídek. Ki vesz el bennünket, uraim? Bármely agglegény rideg otthonát földerítlenők. Mosolygunk jobbra-balra, kacérkodunk is, az illem keretén belül, ahogy efféle úrilányokhoz illik. Azonnal odaugrunk ahhoz, aki táncra kér. Ekkor nevünket egy kis betűugrással franciásan ejtjük ki, ilyenformán: *voilà!*

CSALÁN: - De most már, kedves *Kosztolányi*, végezzen a virágokkal és a szóvirágokkal, mert hosszúra nyúlik. Ne vegye rossznéven csípős megjegyzéseimet. Távol a világtól a szatíra műfaját művelem. Ezért senki sem szeret engem. Csak a számár.

VICCOLDAL

Szőke nő sétál egy városban, s elér a folyó partra. Szívesen átmenne a túloldalra, de nem lát hidat. A túlparton is sétál egy nő, átkiabál neki:

- Hogy lehet átjutni a másik partra? Mire az:
- Hát már ott vagy!

Lányom, igaz, hogy otthagyt az urad?

- Igaz, Mama.
- Nő miatt?
- Igen Mama
- És ki az a nő.
- Te vagy az, Mama.

A doki a szemembe nézett, és rábeszélő hangon mondta:

- Ideje lenne abbahagynod az ivást! Mentsd meg a májad megmaradt részét!
- Ugyan már, Doki, mindig akkor jössz ezzel a marhasággal, amikor Te jössz a fizetéssel! Kérd csak ki szépen ezt a kört. Te vén zsugori!

Magyar fiatalok beszélgetnek:

- Képzeld, már 2 éve végeztem, de csak most találtam állást, a nagybátyám révén.
- Ennek örülök, és hol fogsz dolgozni?
- Mondom, a nagybátyám révén.

Egy BMW ment a mellettem lévő sávban. Egy nő vezette, egészen közel hajolt a tükörhöz, és a szemét festette.

Egy pillanatra nem néztem oda, mikor azt vettem észre, hogy jön át az én sávomba. Nem vagyok beijedős, de most megrettentem, úgy, hogy kiesett a kezemből a borotvám, az meg kiverte a másik kezemből a szendvicsemet. Megpróbáltam az autót a térdemmel a sávban tartani, leesett a telefonom a fülemről, bele a lábam között lévő kávémba, ami megszakított egy fontos beszélgetést. Na, ezért utálok, ha nők vezetnek!

A rendőrségre kerül egy igen nagy értékben elkövetett lopás gyanújával egy arab. Mivel a rendőr nem tud vele beszélni, tolmácsot hív.

- Kérdezze meg tőle, hová rejtette a pénzt.

Tolmács: - Azt kérdezik, hova rejtette a pénzt?

Vádlott: - Nem tudok semmiféle pénzről.

Tolmács: - Azt mondja, nem fogja megmondani.

Hadnagy: - Mondja meg neki, hogy az életével játszik.

Vádlott: - Akkor inkább megmondom: a plébánia templom melletti temetőben, a bal oldali első sírkő alá.

Tolmács: - Azt mondja, inkább meghal...

Tanácsok nőknek:

- Ha valami mondanivalód van a férjedhez, próbáld a reklám idő alatt elmondani!
- Amikor megcsúszik az autó és a férj kétségbeesetten tekergeti a kormányt, a „jaj, mindjárt meghalunk” felkiáltás nem igazán segít a koncentrációban.
- A sport összefoglalók este 10-kor kezdődnek és egy óra hosszát tartanak. Ez ideális idő arra, hogy berakd a ruhát a mosógépbe, anyáddal beszélj telefonon stb...

ooo

Kérdések:

- Hogyan lehet víz segítségével fényt csinálni?
- ???
- Le kell mosni az ablakot.

- Hogyan segít a házimunkában az igazi férfi?
- ???
- Fölemeli a lábát, hogy az asszony ki tudjon porszívózni.

- Mi a különbség a teológus és a geológus között?
- ???
- Ég és föld.

- Miért pont hét utas volt a Challengeren?
- ???
- Mert a nyolcadik utas a halál.

- Ki az abszolút optimista?
- ???
- Aki az utolsó forintjaiból pénztárcát vásárol.

- Miből következtethetünk arra, hogy egy radiológus boldog?
- ???
- Sugárzik az arca.

- Miről lehet megismerni az igazi matematikust?
- ???
- Arról, hogy nem halmozza az élvezeteket, hanem élvezi a halmazokat.

- Mit mond az öt ostromló fiúnak a pszichológusnő?
- ???
- Csak a tesztemen át...

- Tudod, ki követi el a legtöbb összeadási hibát?
- ???

-

Az

anyakönyvvezető.

- Hogy hívják azt a nőt, aki értelmi képességének 99 százalékát elvesztette?
- ???
- Özvegy.

- Hogy mondják másként azt, hogy sebész?
- ???
- Emberöltő.

- Mi szükséges a sörösláda-cipeléshez?
- ???
- Rekeszizom.

- Hogyan kerülhető el a másnaposság?
- ???
- Részegnek kell maradni.

- Meddig beszélgetnek a süketnémák?
- ???
- Lámpaoltásig.

- Mi van akkor, ha egy süketnémának nagyon remeg a keze?
- ???
- Dadog.

- Miből készül a Cavinton?
- ???
- Nefelejcsből.

- Mi az abszolút gyógyszer?
- ???
- Aminek csak mellékhatása van.

A határon a vámosok egymás után kukucskálnak egy zsákba, és mind-egyikük elpirul. Mi van a zsákban?

- ???
- Vámpír.

- Miért nem kisebb a villamos kereke, mint amilyen?
- ???
- Hát nagyon hülyén nézne ki, ha nem érne le a sínig!

- Miért zsíros a tej?
- ???

- Hogy fejtés közben ne nyikorogjon.